

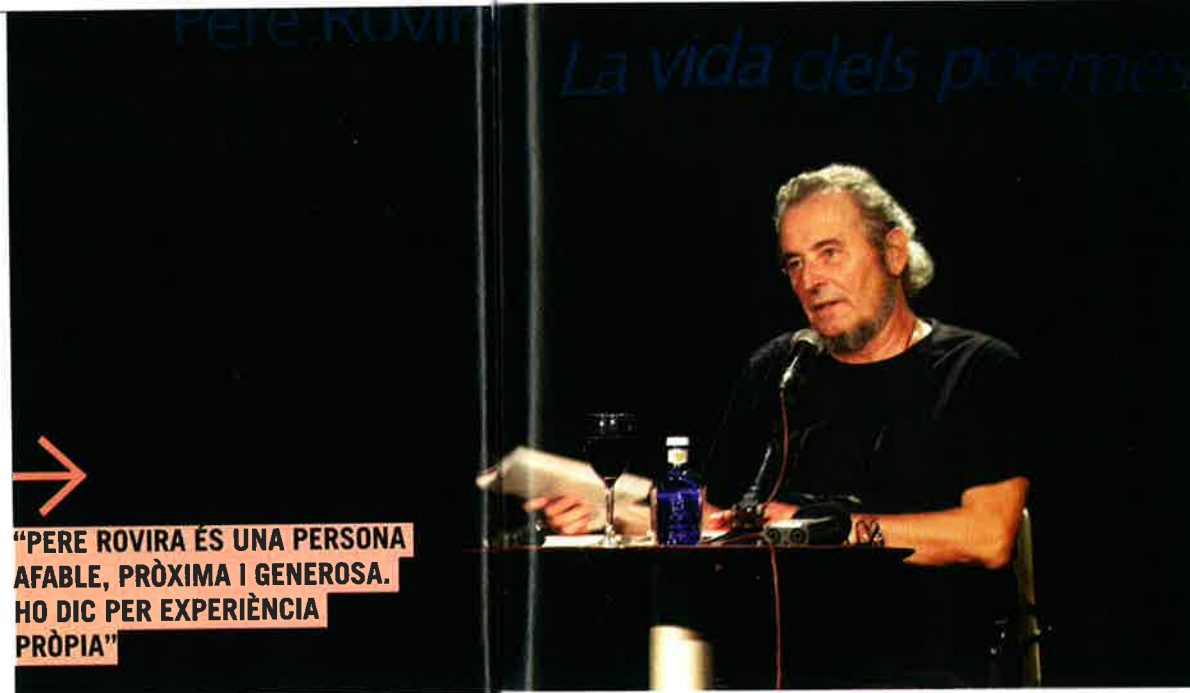
Poesia lírica i pasta fresca

Com que poques consideracions es poden afegir a hores d'ara a la valoració unànime dels mèrits literaris de Pere Rovira, tant en vers com en prosa, reconeguts pels lectors i també per una crítica que l'ha arribat a qualificar de clàssic vivent, voldria aprofitar l'oportunitat de la celebració recent del seu setantè aniversari per ponderar la persona afable, pròxima i generosa, que fa bandera de l'amistat no només en el pla teòric de les declaracions de principis expressades amb paraules més o menys boniques de què acostumen a servir-se els poetes. Ho dic per experiència pròpia.

Em remunto a 1987. Jo ja havia llegit el poemari *Distàncies*, que m'havia agradat pels seus versos, que era capaç d'entendre i que reflectien situacions i sentiments —amor, desamor, desig, enyorança,

decepció— amb què em podia identificar. Retalls de vida evocats amb estil, elegància i emotivitat. Em sabia greu, tal com me n'he seguit lamentant tots aquests anys, haver-me perdut l'ocasió d'assistir a les seves classes universitàries, un privilegi de què han pogut gaudir alguns col·legues a qui se'ls nota el mestratge i a qui sempre he envejat per aquest motiu.

La primavera d'aquell 1987 jo acabava de veure editat el meu primer llibre, guanyador feia poc d'un premi d'assaig, si bé no es pot dir que màcompanyés un estat d'ànim en consonància amb una doble fita a priori tan il·lusionant per a un jove aspirant a escriptor, per causa d'una contingència familiar dramàtica. El 23 d'abril d'aquell any l'estava vivint amb un regust agredolç. Després de tota la jornada firmant exemplars

en les diverses parades de la ciutat, colze a colze amb autors admirats, saludant molts conveïns i rebent felicitacions per part d'alguns d'ells, a mesura que s'acostava el moment de plegar m'imaginava tornant capcot a un pis buit i en silenci, on ningú no m'esperava per compartir l'alegria d'un Sant Jordi exitós. Però a última hora van passar per allà al davant el Pere i la Celina, a qui a pe-

nes coneixia, es van aturar a xerrar una estona amb mi, suposo que devien intuir la meva angoixa i se'm van emportar a sopar a casa seva, tots tres sols. Vam menjar uns espaguetis deliciosos, vam beure vi negre i algun licor, vam escoltar jazz i la vam fer petar fins a les tantes. Me'n vaig anar a dormir més confortat. Mai no oblidaré aquella vetllada i mai no els l'agrairé prou.